

VII. česko-polské sympozium

Ve dnech 26.-27. 10. 1999 se v pražské vile Lanna konalo VII. česko-polské sympozium věnované české a polské literatuře 90. let, které na stejném místě navázalo na podpis smlouvy o vědecké spolupráci mezi českou a polskou Akademií věd (19. října 1999). Konferenci, kterou uspořádal Slovanský ústav AV ČR ve spolupráci s Polským institutem a Polským velvyslanectvím v Praze, uvedly zahajovací projevy představitelů těchto institucí: ředitele Slovanského ústavu V. Vavříňka, rady Polského velvyslanectví Stachowského a ředitele Polského institutu A. Jagodzinského. Přítomné pozdravila jako hlavní iniciátorka konferenčního rokování rovněž J. Hloušková z pořádajícího pracoviště, již přísluší zásluha na oživení myšlenky pravidelných setkání českých a polských literárních vědců. Vzhledem k tomu, že většina referátů bude publikována v časopise *Slavia* (69, 2000, č. 1 nebo 2), omezíme se na stručnou anotaci.

První den zaznělo celkem 8 referátů: M. Wyka brilantně srovnala obecné fenomény uměleckého myšlení konce 19. a konce 20. století, přičemž dospěla k závěru, že přes analogické rysy pokusy sestavit blízké kontexty obou diskursů lze považovat za spekulativní konstrukci. K. Kardyni-Pelikánová na příkladu poezie Karola Wojtyly doplnila „bílá místa“ v recepci polské religiозní literatury v Čechách. Jestliže J. Hloušková analyzovala 90. léta v zrcadle českých překladů z polštiny, A. Měšťan (text byl v nepřítomnosti autora přečten) kriticky poukázal na chybějící díla a osobnosti z okruhu české literatury v nové polské encyklopedii. K zásadním referátům patřilo vystoupení J. Jarzebského, který podal typologickou charakteristiku polské prózy posledního desetiletí. O podobný přehled se s menším zdarem v oblasti polské teatrologie pokusil W. Baluch. K didaktické aplikaci směřovala stať M. Sobotkové sumarizující procesy probíhající v jazyce polské literatury sklonku 90. let.

Druhý den rokování otevřel referát V. Novotného, který vytvořil vhodnou paralelu k vystoupení J. Jarzebského: přednášející z pohledu literárního kritika a publicisty nastínil typologické problémy v současné literatuře, zejména hovořil o její integraci do mediálního systému knižní kultury. K. Czyzewski představil a obhajoval pojem „mladá střední Evropa“, k níž připojil i některá jihoslovanská literární centra. Jestliže L. Štěpán interpretoval postmoderní prvky v současné polské literatuře, obdobně V. Burian rozebíral tematický komplex Čechů u polských prozaiků Jerzyho Pilcha a Andrzeje Stasiuka, kteří přečetli ukázky ze své tvorby: zaujalo především emocionálně laděné vyznání A. Stasiuka, které vyjde v českém překladu V. Buriana v Literárních novinách.

Setkání českých a polských literárních vědců probíhalo v důstojném prostředí vile Lanna a celkově se neslo v společensky reprezentativní atmosféře umocněné přijetím na Polském velvyslanectví. Ačkoli odeznělo pouze jedenáct referátů, živě se diskutovalo k vysloveným přednáškám: v debatách se připomněl slavný český polonista K. Krejčí (v roce 1999 uplynulo dvacet let od jeho úmrtí), také se hovořilo vzájemných stereotypů v česko-polském vnímání, o literárním rozdělení tzv. střední Evropy, o translatologických otázkách a oboustranné informovanosti v oblasti knižních novinek. Pozornost se soustředila na specifický typ postmoderní prózy z pomezí autobiografie a fik-

tivního historického románu, který se objevil v 90. letech v obou národních literaturách a který se vyznačoval rafinovaně stylizovanou autoprojekcí autora-hrdiny a mýtizovaným příběhem s pevnou fabulí. Diskusní závěry zdůraznily potřebu interdisciplinárně mapovat současné vývojové trendy i přes jejich neukončenost a zdánlivě chaotický pohyb na semiotickém průsečíku textových ploch a širších filozofických a kulturních horizontů. Z konferenčního jednání vyplynulo, že 90. léta v české a polské literatuře představují vedle nových hodnot znovuobjevování známých děl a osobností a tudíž i jistou hodnotovou korekci obrazu moderních literárních dějin. Závěrem lze konstatovat, že česko-polské rokování se stalo jakousi neoficiální přehlídkou aktuálního stavu české polonistiky pěstované na univerzitních a akademických pracovištích (Praha, Brno, Olomouc, Ostrava), opětovně však překvapila neúčast (či spíše nezájem?) zástupců pražské univerzitní bohemistiky, která se ostentativně vyhýbá slavistickým či komparativně koncipovaným akcím a tak málokdy překračuje úzký obzor svého teritoria.

Miloš Zelenka

Složení Mezinárodního komitétu slavistů a přehled komisí při MKS

Časopis *Opera Slavica* ve spolupráci s *Českým komitétem slavistů* přináší svým čtenářům informace o složení Mezinárodního komitétu slavistů a jeho komisí tak, jak byly schváleny a publikovány v protokolu z plenárního zasedání MKS, které se konalo v době konání kongresu v Krakově-Mogilanech 30. 8. 1998.

Mezinárodní komitét slavistů

Alenka Šivic-Dular – prezident (Slovinsko)
Aleksander Skaza – viceprezident (Slovinsko)
Erika Kržišnik (Slovinsko)

Členové:

Michel Aucouturier (Francie)	Milan Gjuričinov (Makedonie)
Silviu Berejan (Moldávie)	Sven Gustavsson (Švédsko)
Todor Bojadžiev (Bulharsko)	Karl Gutschmidt (Německo)
Giovanna Brogi Bercoff (Itálie)	Geir Kjetsaa (Norsko)
Paul Cubberley (Austrálie a Nový Zéland)	Jouko Lindstedt (Finsko)
Henadz Cychun (Bělorusko)	Jan Peter Locher (Švýcarsko)
Ján Doruľa (Slovensko)	Slobodan Marković (Jugoslávie)
Aleksandr Duličenko (Estonsko)	Wolf Moskowich (Izrael)
John Dunn (Velká Británie)	Abhai Maurya (Indie)
Michael Flier (USA)	Anica Nazor (Chorvatsko)
Dorin Gămulescu (Rumunsko)	Rudolf Neuhäuser (Rakousko)
	István Nyomárkay (Maďarsko)